

SVETA DEŽELA - POTOPIS

"Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!" Lk 1, 39-42

21. 4. 2023 – 7. dan, Ein Karem

Ein Karem pomeni "bistro oko". To je kraj, na katerega je pripotovala Marija, gotovo v karavani, saj je od Nazareta oddaljen približno 130 km. Obdan je z gozdovi in bujnim rastlinjem. Vode na tem območju ne manjka. Ob premišljevanju Božje besede se v skupini odpravim do svetišča... Med vzponom na hrib, kjer stoji Cerkev obiskanja, ujamem vonj po kadilu. Prižgal ga je neki trgovec pred svojo prodajalno spominkov...

Vsak romar v svoji notranjosti nosi svoja *iskanja*; želje, hrepenenja, prošnje, zahvale ... Moja želja je bila ves čas samo ena. Želela sem vdihniti kraje, jih na tak način vtisniti vase in vzeti s seboj domov, v moja nebesa.

Prihod v Ein Karem sem zares težko čakala in zelo sem se ga veselila. Klicale so me strelčije – "čudovite rajske ptice". Verjela sem, da jih bom ponovno videla tam - *prav tam!* Vedela sem, da so trajnice in me zagotovo čakajo. Vedela sem, da rastejo na vrtu, pred vhodom v cerkev. V duhu sem že med potjo smehljaje gledala prizor, ko z dvorišča zavijem desno, se povzpnem po stopnicah in jih najdem. In tako se je tudi zgodilo! "Aha! Zaharijev vrt je to, ne Elizabetin. Zaharijev je," me je prevzemalo vznemirjeno navdušenje zaradi novega odkritja. Še en dragocen podatek, še ena živahno barvita informacija, ki sem jo pazljivo, opremljeno z vsemi vonji, vtisi in občutki, vstavila v mozaik svojih spominov. Dopolnila sem košček slike, ki se še sestavlja. To so moja nebesa, kraj kamor se kadarkoli lahko umaknem, ne glede na to, kje sem ...

Ko to pišem, sem v duhu še vedno tu, v Zaharijevem vrtu. Počivam in gledam "rajske ptice". Nikamor se mi ne mudi... Na romanju je bilo potrebno slediti urniku. Načrtovana je bila vsaka minuta in čas je bil odmerjen. Sedaj pa, ko so ti kraji vtisnjeni vame in so postali moji, omejitev več ni. V njih se zadržujem toliko časa, kolikor hočem. Zaenkrat še nočem oditi. Ostajam tu in gledam vse to prečudovito zelenje...

Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar